

Overtagelse, medens andre Medlemmer vare stemte for mere eller mindre indgribende absolutte Forbudsbestemmelser.

Det nedenstaaende Lovforslag er i Hovedtrækkene Udtryk for et Kompromis mellem disse forskellige Standpunkter, idet Medlemmerne have ment at burde vise nogen Resignation for at kunne naa til en samlet Indstilling.

Hvad særlig angaar Underdommere udenfor København, har der fra en enkelt Side været udtalt Tvivl om, hvorvidt det — selv bortset fra, at deres Embedslønning i mange Tilfælde ikke er tidssvarende — maatte være hensigtsmæssigt ganske at afskære dem Adgang til at indtræde i Bestyrelsen for erhvervsdrivende Selskaber, idet det er gjort gældende, at det, navnlig i mindre Byer, kan være til Skade, om ikke Retsbetjentens Indsigt og Erfaring skal kunne komme det Samfund, i hvilket han lever, til Gode ved at anvendes i en almennyttig, omend privat Institutions Tjeneste. Om det end nu maa erkendes, at de anførte Betragtninger ikke ere helt uden Vægt, har det overvejende Flertal i Kommissionen dog ment, at de maatte vige for Nødvendigheden af, at netop Enkeltdommerne ere frit stillede, saaledes at der ikke kan næres Tvivl om den uhildede Opfyldelse af deres Embedspligt.

Skønt den forannævnte Undersøgelse kun angaar visse Embedsmænds Forhold, er man dog gaaet ud fra, at de Regler, der vilde være at give ved Lov, principielt burde omfatte samtlige Statens Tjenestemænd, idet det Formaal, der væsentligt søges opnaaet ved en saadan Lov, har en videre Adresse end til enkelte Klasser af Tjenestemænd. Fælles Regler turde være saameget mere paa sin Plads, som det vil ses af Bilag II, at Forholdet nu er ordnet højst uensartet for de forskellige Statstjenestemænd, ikke blot hvor særlige Arter af Embeder eller Bestillinger gøre det rimeligt, at der er særlige Regler, men ogsaa for ganske ensartet stillede Tjenestemænds Vedkommende.

Kommissionen har derhos ment, at det ikke laa udenfor dens Competence at foreslaa en Lov af saadant mere almindeligt Indhold, idet Kommissionen ifølge Kommissoriet er nedsat „til Undersøgelse af, i hvilket Omfang Virksomheden som *Statsembedsmand* forenes med og rettelig kan forenes med anden indtægtgivende Virksomhed“. Ordet „Statsembedsmand“, der efter de nyere Lønningslove maa siges ogsaa at omfatte en væsentlig Del af Statens „Bestillingsmænd“, har man her, i Overensstemmelse med nysnævnte Love, erstattet med „Statstjenestemand“.

Man skal endnu bemærke, at det foreliggende Lovforslag er mindre vidtgaaende end de Bestemmelser om Statstjenestemænds Bivirksomheder, der, ifølge Bilag III, findes i de fleste andre europæiske Landes Lovgivninger.

Til Kommissionen er indkommet de som Bilag IV. aftrykte 2 Andragender henholdsvis fra „D. S. B. Skibsofficersforening“ og „De samvirkende Detailhandlerforeninger i Danmark.“

I det førstnævnte Andragende ankes der over, at visse Poster i Statsbane-driftens Søfartsafdeling ere blevne overdragne Marineofficerer.

I det sidstnævnte Andragende henledes Opmærksomheden paa de statsansatte Embedsmænd, der drive Forretning samtidig med deres Embedsvirksomhed, idet det angives, at dette Forhold er til stor Skade for Detailhandelen.

Medens Kommissionen har anset det for at ligge udenfor dens Opgave at udtale sig om det første Spørgsmaal, kunde vel det sidste bringes ind under dets Overvejelser. Som det vil ses af de Meddelelser, Kommissionen har modtaget fra Krigsministeriet (Bilag II, II), er det fra Administrationen ved given Lejlighed udtalt,